

Pavel Golia :

Na bojišče.

Divja vlak za vlakom v vznemirjeno noč,
da pod težo izmučena proga ječi,
divja in upira pojoč, žvižgajoč,
v temine izbuljene, blazne oči — — —
Ti črna, stonoga, ti strašna pošast,
kam toliko živih in zdravih ljudi,
nedolžnih in naših in polnih moči?
V pogibelj, v propast, v pogibelj, v propast — —

V vagonih tesno je in zrak je težak,
tu molijo, kolnejo, tamkaj pojo,
ropoče pod njimi železni korak,
nad njimi se joče zastrto nebo,
za njimi pa bega razgaljenih rok
molitvica mater, deklet in otrok :
Obvaruj ga hudega, Oče naš, Bog — — —

Mimo mest, mimo sel do krvavih daljav,
do tesnih in hladnih in trdih ležišč!
Pozabljeno vse, kar Gospod je dejal,
zaprta so vrata Njegovih svetišč,
le vlaki divjajo v vznemirjeno noč,
tak mnogo nedolžnih in dragih življenj
v požrešni goltanec nasilja nesoč,
in kolesa ponavljajo strašni refren — — —

V vznemirjeno noč vlak za vlakom divja —
v pogibelj, v propast, v pogibelj, v propast,
to bodo jokala dekleta doma!
Kdo otiral bo majkam milijone solza,
ti črna, stonoga, ti strašna pošast?

